

видят кой е зет им. Летели си те високо в небето и ето че най-малкият от тях се обадил:

– Миклош, Пища, братя мои, гледайте какво става в двореца!

– Случило ли се е нещо? Какво виждаш?

– Погледнете надолу, хората носят цветя, сякаш погребват някого.

Средният също рекъл:

– Вярно, аз виждам същото. Дали младите не са загубили детето си? Сигурно не са искали да го погребат в общото гробище и са му издигнали гробница.

Тогава най-старият отсъдил:

– Няма да ходим при тях, преди да разберем кого са погребали.

Кацнали те и надзърнали в гробницата.

– Боже, та нашият зет е умрял! Да видим каква болест го е погубила. Нали затова сме добили мъдрост – да знаем истината.

Те огледали ръцете му, шията, главата, но нищо не открили.

– Да го повдигнем! – предложил единият брат.

Повдигнали го и видели костта, забита в гърба му.

– Ето причината за смъртта! Да махнем тази кост.

Щом го сторили, момчето отворило очи.

Погледнало шуреите си и продумало:

– Защо ме будите? Защо не ме оставите да поспя?

– Ти вече доста спа, я стани и излез от гробницата!

И братята обяснили на Януш какво се било случило с него. Показали му костта и той веднага проумял всичко.

– Ах, майко, майчице! За сетен път се опита да ме убиеш, но повече няма да има прошка за тебе!

Явил се той пред майка си: